

אזכרו של קרא אמיר ז"ל

קרא אמיר

ז"ל

י' לזכרו של קרא אמיר ז"ל

18.5.95

כמפקדים אנו מנסים בכל עת להעניק לחיילים את רוח הלחימה הבטחון ואת תחושת האמונה שבצדקת הדרך, ערכים הדרושים לביצוע תפקידם הקשה והמורכב. אתה אמיר, היית בצניעותך ובערכיך הרוח החיה שאפשרה החדרת מסרים אלו. אמיר, אנו נתגעגע אליך ליופי שבך ולחיוך שעל פניך.

אמיר :

אתמול בבוקר נורתה הפצצה שלקחה אותך מאיתנו. הלכת והשארת את הצוות שלך ואותנו לבד. נדמה לי שאנחנו עדיין לא מבינים את שארע ואת העובדה שצריך להמשיך בלעדך. לפני כארבעה חודשים הגעת למוצב בו נפלת, מוצב קדמי רצוף ארועים אשר חדשות לבקרים חשוף לאש המחבלים.

הצבנו אותך במוצב זה מתוך הכרות עמך ומכיוון שידענו שביכולתך לשמש אחד ממפקדי צוות זה. קבלת עליך את התפקיד ואת האחריות ברצון ומתוך ידיעה שזה הדבר הנכון לעשותו. הייתה עבודה רבה בצוות, עבודה שנעשתה תחת לחץ אשר ולחץ פיסי וגפשי גדול.

איתן, אני רוצה לתאר לך מה עבר עלי מאז אותו יום רביעי, 17 במאי.

זה היה יום רגיל. לא היגשתי שום דבר מיוחד, לא תחשיב, לא רמז ולא כוונה, וגם לא היה חשש מיוחד באוויר - סתם שגרה של שחיה מתוחה בלב ים, עם "אירועים" מהושים. והרי בסך הכל אחי משיח במורדעיה, "אין מה לראות", כמו שאמרו לנו. אז לא דאגתי. וגם לא ניסיתי במיוחד לברך האם הזאת משרת בגדה המזרחית או המערבית: ממילא כשנרסיתי תמיד מיסך את זה באמירה "אני משרת בגדה השנייה", מלומד לא זו שמתקפת.

אז זה היה יום רביעי רגיל. באוניברסיטה. מה שבות על סיום שנה, עבודות, מבחנים, יום פר"ת, כאלה. הלכתי עם חברה לאוניברסיטה, בנחת, תוך ריונים על לימודים. במסדרון עצרת אחי מוכרת הזוג ומבקשת שאבוא איתה ושבו, שום דבר מיוחד. ריק מחשבת. מותחת דלת של כיתה לימוד. כבוד במדים ואחד ללא מדים. הורעה לקונית.

את סמדי? כן. את סמדי? כן. את אחות של אמיר? כן. ריק מחשבת. "אנחנו מצטערים להודיע לך שאחיי נהרג הבוקר בהתקפת מחבלים בלבנון". זו בטח טעות. יש עוד סמדי שלומרת אתי. אז מה אם הם ידעו כל כך טוב את הפרטים הביזנטיים.

צונחת לתוך כיסא ומיד מתייצבת בירי כוס מים. אומרת שאני לא צמאה וגומעת בלגימה אחת את הכל. אבא האמא וידעיים אחתי יודעת? אמא ואחדה? כן, והמורדעים בדרך לאבא שלך. לא מקנאה באבא על מה שאני עצמי עברתי לפני דקה.

וצעידה ארוכה ארוכה, כל הפמליה, מהאודיטוריום למחלקה. תחושה שהלכנו חמש שעות. ומה שבת על כל המטלות, ומה יהיה, וצריך לבטל ו... ועוד לא בובה.

במחלקה מבקשת להתקשר לחברתי הטובה. למי שמע קולה אני פורצת בכי שלא מתיר לי להמשיך את דברי. מבין הדמעות, היא מצליחה להבין מה קרה והיכן אני. כשהיא מגיעה, אני סוף סוף מרפה. כבר לא מנסה להיות חזקה.

כמו שכתבת, "הנסיעה הביתה עם הקצין היתה מאוד ארוכה". זו באמת דרך של שעה וחצי, אבל שוב נרמה לשתינו כאילו נמשכה כמה ימים. וצוחקות ובוכות חליפות ומכילות רשימה של "למי להודיע" ומנסות יחד לדמיין מה מחכה בבית.

התקשורת. ואחר כך המשפחה. וגם מי שכבר ירדע. וקומץ מדוג החברים הקרוב שלו, שאלוהים יודע איך הספיקו כבר להגיע. די שקט ומתות. מה עושים עכשית בוכים וצוחקים חליפות.

והללויה עם הטונים ושבעה עם הרכה מנחמים. ומברקים. וטלפונים. וספר זיכרונות (שמקבל את המשמעות הכבדה יותר שלו) שמתבים לו. וערב לזכרו. כמו שאמרת "כל החיים מקבלים פתאום פרופורציה שונה, וכלום לא נראה חשוב".

אחר כך עוברת השנה הראשונה, שבמהלכה כל אחד מספר לעצמו איפה הוא היה כשהודיעו לו ומי שחזר את הרגעים הללו. שוב ושוב ושוב. שנה שבה האבל מתעצב לריק אמיתי, הגעגועים מקבלים משמעות, והתחושות של המגע מפנות מקום לזיכרון. אחר כך עוברות עוד שנים, שנים של רגעים

**כל אחד מספר איפה הוא היה
כשהודיעו לו ומשחזר את
הרגעים הללו. שוב ושוב ושוב**

וויכרונות ונענוע למבט, ללטיפה, לחיבוק, לשתף
אותו, רק לוותר לו משהו קטן, ש"אין לי מושג איך
ממשיכים מכאן".

ממשיכים. כי החיים, כמאמר הקלישאה הכל כך
שהוקה, באמת חזקים יותר. הם שואבים איתך אליי
הם דוובנו הזלכים אתם. זה יסרה מעצמו. אל תחזק
בזמן.

עוברות עוד שנים ואני מתחתנת ועוד שנים ואני
כבר אמא, ואחד כך אמא לשניים. 11 שנים של אר
ברן. של אין. של תמונת.

אבל הבן שלי כבר יודע להגיד "דוד אמיר, אח
של אמא" והוא מספיק גבון כדי לא לשאול איפה
הוא ולמולי, כי תשובה טובה עוד לא הכנתי. כל
אחד מאתנו למד להתקיים עם, בצד, במקביל, לאבל
ולעצב האיש שלי.

כבר "לא רואים עלי", או כפי שאמרה לי מישהי
פעם "עבר לך". אבל זה לא עובר לעולם, רק משנה
צורה ומאפשר לנו להמשיך הלאה. אם רוצים.

סמדר קרא מורנו

י' זכרו se קרא אמיר ז"ל

השקט שאפיין אותך והכוחות הפנימיים שבך צצו ועלו במשך חודשים אלו ואמינו את מנהיגותך ואת הבטחון שנשכת על הכפומים לך ועלינו - הממונים עליך, שידענו בכל עת שניתן לסמוך עליך. ביוזמתך בחרת את המשימות היותר קשות ולא פעם התעקשת לחיות במקום בו יש צורך גדול יותר להשפיע למרות הסכנה הכרוכה בכך. חבנת לנפשם של החיילים ודווקא בסבב היציאה האחרון, למרות שהיה זה תורך לצאת הביתה, התנדבת להשאר ע"מ שאחרים יוכלו לצאת ולהתרענן. רק לפני שבועיים נפצעו שניים מחייליך באותו מקום בו אתה נפלת ובמיוחד בשעות אלה ידעת שנוכחותך חשובה. כמפקדים, אנו מנסים בכל עת להעניק לחיילים את רוח הלחימה, הבטחון ואת תחושת האמונה שבצדקת הדרך, ערכים הדרושים לביצוע תפקידם הקשה והמורכב. אתה אמיר, היית בצניעותך ובערכיך הרוח החיה שאפשרה החדרת מסרים אלו. אמיר, אנו נתגעגע אליך, ליופי שבך ולחיוך שעל פניך.

יהי זכרך ברוך

אפי ירושלמי, סא"ל

יז לזכרו של קרא אמיר ז"ל

18.5.95

הספד ראש העיר מר יוסף שבו הלוויות החייל סמ"ר אמיר קרא

אין עלי אדמות דבר נורא מאשר לקבור ילד.
אין נחמה כאשר אב ואם מאבדים ילד אותו גידלו, איתו שמחו, אותו אהבו.
ליבה של נס-ציונה,
ליבי שלי,
נקרע היום
כשאמיר נפרד מאיתנו.

נקרע לראות אחות, את אדוה, את סמדר, אם - הלן ואב - ראובן וחברים ותלמידים ומורים מלווים
חבר שאהדו, תלמיד שהצטיין, בן שאהבו.

נס-ציונה מורידה היום את דגלה לחצי התורן.

נס-ציונה תוקיר לעולם ועד את אמיר זכרו לברכה, על שהמשיך דורות של לוחמים, דורות של אומץ
והקרבה ועמד על משמר הצפון. על משמר חיי משגב עס, וקרית שמונה, ומטולה ומנרה.

אמיר, במותו ציווה חיים לילדי הצפון

אמיר, במותו ציווה לנו חיים !

מספרים על קרא אמר ל"ה

לאמירי !

אין הרבה מילים שיוכלו לתאר את מה שאני מרגישה, אבל בעיקר אני מרגישה מבולבלת, כיוף לי עם זה שפתאום כל החברים שלך באים אלינו - ויש כאלה שפעם ראשונה אצלינו, וגם טוב לי שכל-כך הרבה חברים וחברות באים אליו וזה נראה לי פשוט כמו מסיבה גדולה, אבל יותר נכון היה נראה לי, מכיוון שעכשיו, אחרי שקראתי מה שכתבת, כאילו שידעת מה הולך לקרות, אני מבינה שבעצם ניסית להסתיר מאיתנו [משפחתך האחת והיחידה] את מקום הימצאך, מקום שרותך הצבאי ובעצם ביתך השני. יש בי הרבה קונפליקטים [התלבטויות - למדתי בספרות] בקשר למה שקורה, מצד אחד אני יודעת שאם אתה יושב שם למעלה אתה בטח אומר שנפסיק לבכות ולחיות עצובים, אך מצד שני אני ממש לא קולטת מה קורה מסביבי.

לכתוב בדף הראשון של הספר לזכרך, אתה יודע מה המשמעות ? כולם יקראו וכולם יעברו על דבריי, כל אחד יגיד את שלו, יביע את דעתו ואני אדע שכתבתי את האמת - לגבי !
אתמול בהלווייתך, ירו, כפי ששמעת, וכפי שאתה יודע - אני נורא פוחדת מיריות ומכדורים - "תשים את הרובה בחדר, בתוך הארון, נעול 3 פעמים", ככה נהגתי להגיד לך ועל מי אני אצעק עכשיו ?! כפי שראית, שמתי את ידי על אחיזי כדי שלא אפחד נורא ואמרתי גם לאבא, לאמא ולסמדי שאני לא רוצה שיירו, אבל סמדי אמרה שזה לזיכרוןך, והיום בזה הרגע, בזאת הדקה, נזכרתי איך אהבת ללכת למטווח ולירות ולקבל את הגביע שעדיין נמצא אצלינו.

גיליתי פתאום שיש לך חברים נפלאים שאוהבים אותך עד ראש חתר, הפיסגה, ושתמיד אתה זה שהנהגת ודרשת את המצלמה, כאילו שתמיד רצית שיזכרו אותך, את עצם היותך, זכרון קיומך.
יש לי עוד כל-כך הרבה שאלות לשאול אותך, להגיד לך דברים, לשמוח אותך, ואיך לא - לצעוק עליך ומעכשיו אני לא אריץ בוידאו ככה שרואים, למרות שהוידאו כבר הרוס.

מספרים על קרא אמיר ז"ל

לפני שבוע התחלתי לקחת שיעורים בלשון ואפילו לא הספקתי להגיד לך, וכשחזרתי מחשיעור הראשון בלשון עברתי קודם אצל צ'וב'ו [חן צ'פט - חברה שלי] ואז אח שלה סיפר לי שהוא היה בתאילנד ואז אמרתי לו שהוא חייב להביא לי שטר משם או לפחות מטבע, לאחר ויכוחים רבים הוא הסכים, והמטבע מחכת לך על השולחן מיותר מכל אדם. בוא ותקח אותו !!!
כפי שאמרתי כבר בהתחלה, אני עדיין מבולבלת ואתה סך-הכל עוד לא היית צריך לחזור הביתה, אז אולי יותר מאוחר אני אוסיף כתבי זיכרון.

כל שנותר לי לכתוב הוא -

כיפה אדומה מחכה לקאובוי שלה !
[והמבין יבין וחיים יבין]!

ג.ב.

אני לא יודעת אם הראתי לך את השיר שכתבתי על מוות, אבל אני חייתי רוצה לכתוב אותו לך גם במחברת, אבל בשלב מאוחר יותר.

יהי זכרך ברוך !

אני מקווה שסבתא וסבא עוזרים לך שם. היום זהו יום פטירתה של סבתא גוטה. תחגוג לה יפה.

אוהבת אותך כמו תמיד

כיפה אדומה

אדוה

אספרים על קרא אמיר ז"ל

האם אתה זוכר את שיחתנו בחופשתך האחרונה, ישבנו במטבח, אתה אדוה ואני והעלינו את זכרונות ילדותך. עברתי אפיזודה אפיזודה ושאלתי אותך אם אתה זוכר את מעשי הקונדס שלך ואתה חייבת את חיוך הנבון ואמרת שלא. ישבת קשוב רצית לשמוע כל פרט גם אם חזרתי על דברי זה לא הפריע לך. מוזר שדוקא בחופשתך האחרונה פרשתי את חייך הקצרים לפניך ואתה כל-כך היית צמא לשמוע.

אמיר

אני זוכרת את רגע היולדך, זה היה ביום שני בשעה 14:30, "מזל טוב, נולד לך בן", אמרו לי ואני שקעתי בשינה עמוקה. אולי לא היה עלי לשקוע בשינה עמוקה, הרי היולדו של בן במציאות שלנו מיושנה להיות דרוך יום יום, שעה שעה, להנות מהרגע ולדאוג למחר.

היית תינוק מקסים, שקט ונוח. ישנת, אכלת והיית מרוצה מאד. נתת לי לנוח במשך שנה. הרבה פעמים אחרי שמישהו מת מחפשים משמעותות לדברים שנאמרו או נעשו, תוהים האם היו רמזים להתרחשות זו או אחרת, או שמא היתה זו יד הגורל.

האם אתה זוכר את שיחתנו בחופשתך האחרונה, ישבנו במטבח, אתה אדוה ואני, והעלינו את זכרונות ילדותך. עברתי אפיזודה אפיזודה ושאלתי אותך אם אתה זוכר את מעשי הקונדס שלך ואתה חייבת את חיוך הנבון ואמרת שלא. ישבת קשוב, רצית לשמוע כל פרט, גם אם חזרתי על דברי - זה לא הפריע לך. מוזר שדוקא בחופשתך האחרונה פרשתי את חייך הקצרים לפניך ואתה כל-כך היית צמא לשמוע.

מספרים על קרא אמיר ז"ל

בחופשתך הלפני אחרונה השארתי את המכתב הלא ממוען שלך על שולחנך. אני קראתי אותו אז. אני יודעת שאת היית יודע שקראתי מבלי לבקש ממך רשות, בודאי היית כועס. המכתב הזה היה כל-כך קשה לי, דברתי על אומץ, דברתי על מנהיגות, דברתי על אמינות ודברתי על פחדים, פחדים שלך שאף פעם לא העלית בשיחות עם הסובבים אותך. היה עלי לנצור את תוכן המכתב וזה הקשה עלי יותר. ובכל זאת. בחופשתך האחרונה אינני יודעת אם הרגשתי שקראתי את מכתבך, אבל חלק משיחתנו נבע גם מהדברים שכתבת במכתב. דברנו על היותך מפקד, ועל מה שנדרש ממפקד - על חלבטים - מה נכון לעשות ומה לא, ואתה ציינת שבעצם המפקד הקודם אמור לעזוב בימים הקרובים ואז אתה מקווה שתהיה יותר חופשי לעשות את שנראה לך לנכון.

אולי אין זה מקרה שחופשתך האחרונה הייתה ביום הזכרון וביום העצמאות למדינת ישראל, גדלת בבית שהטיף לאהבת האדם ולאהבת הארץ, שני מוטיבים אלו היו שזורים ברוב מעשיך. היית מלח הארץ.

אמירי, כאשר אני מביטה בתמונות שלך אני רואה חיוך אחד ארוך שהתחיל ביום היוולדך ונגדע בגיל 20. החיוך הזה, הנשקף מחתמונות, נמצא איתי יום יום, שעה שעה, דקה דקה, שניה שניה. קולך עדיין מהדהד באוזני.

אני מתגעגעת לגילויי המוזיקה שלך, לפתיחת דלת הכניסה ומילוי החלל בדמויות. אני מתגעגעת למבטים שחיו רוויים בכל-כך הרבה תקשורת, אותם מבטים שלאחרונה אותנו לי שמשחו איום עומד להתרחש. דברנו הרבה בשתיקות. לא היו לנו שיחות נפש ארוכות לתוך הלילה, למרות שלא הייתי מתנגדת שיהיו.

וחיום אני מנהלת אותך שיחות של שעות. שאלות ללא מענה, זכרונות הנשיקה האחרונה, המגע שבליטוף, החום שבחיבוק.

אמירי, מבחינתי אתה חי, יום יום, שעה שעה !

אוהבת ומתגעגעת

אמא

אספרים על קרא אמיר ז"ל

19.5.95 2:30 לפנות בוקר

אמיר,

- אני לא יכולה לגמד אותך למילים.
הידיים כבדות לי והנשימה גם כן. הראש התרוקן לי ממחשבות ואני צפה איפשהו בין עכשיו, לאתמול, למחר.
- מחכה להתעורר מהסיוט הזה ולראות אותך מחייך, זורק את התיק בסלון (אבל שם את הרובה בחדר...) ורץ להתקלח.
- רוצה לבטא את עצמי. רוצה לבטא את עצמך. ומוצאת שזה קשה עד בלתי-אפשרי. עוד לא נבראו המילים שמתארות רגשות כמו אלו שרצים בי כרגע.
- זווקא כשצריך אותך, אתה איננו. רציתי לספר לך על הדיסק שקיבלתי, על "החמישייה הקאמרית", לשמוע אותך צוחק איתי על כל מיני קטעים, להקשיב לשקט שלך מספר לי דברים אחרים.
- אתה תחסר לי כל-כך, אחי היקר, אף-אחד לא יבין זאת. הדברים חסונים, החיוכים, ההבנה שאף אחד חוץ משנינו לא יודע למה אנו צוחקים.
- אף אחד לא יבין מה זה "פה על הגבעה הזאת" ולא יצחק עלי מחכה רובוט. איש לא יוכל למלא את מקומך בליבי. יש בו חור. לקחת חלק ממני.

אספרים על קרא אמיר ז"ל

- אז אמיר, אני מבטיחה להקשיב טוב טוב ל"חומה" של הפינק פלויד, ואני רוצה לדעת, להבין, ומכיון ששנינו לא נהיה ביום הסטודנט ביום שני, למרות שתכננו ללכת, אני מקדישה לך שיר, יקירי:

"עוד נגיעה ועוד

עצב

הכל כאן מוכר

בעצם

אנחנו ביחד

בכדי לחיות

לנצח..." (חברים של נטאשה).

- אני חושבת שהיית מסכים איתי שזה מתאים, לא ?!...

מחכה לתשובה -

אוהבת תמיד -

סמדי.

מספרים על קרא אמיר ז"ל

16.6.95

כבר חודש עבר ואני עדיין לא שוכחת אותך.

לעולם לא אשכח. עכשיו כולם מתכוננים על הדברים שיגידו מחר בהקלטה. אני מקווה ששם למעלה טוב לך ואין לך דאגות על הלב שכבר הפסיק לפעום בגלל פגז איום!! היום אחרי שכולם כבר בכו ועוד יבכו, ישנו רגע של שקט, שקט שחייב להיות בכל סוף עצוב, שקט של תדהמה - למה דוקא לנו זה קרה? אז איך אתה מסתדר בבית החדש שלך? חבל שלא יכולתי להגיד מילות פרידה אחרונות, אחרונות לפני שאתה עוזב, מורש כנפיים ועף עף רחוק, גבוה גבוה מחכל, לפי שירו של אביב גפן - "זה עצוב בשהילד נחיה ציפור והתחיל לעוף, זה עצוב בשהילד הפסיק לנשום והתחיל למות!"

זה ממש עצוב!!

צילי אסף

מספרים על קרא אמיר ז"ל

יום שבת 17.6.95

אמיר!

אמיר, אני כותבת לך באמצע "ערב מדברים על אמיר".

והנני חושבת לעצמי, ריבונו של עולם, אני קרובת משפחה מדרגה ראשונה

[בת-דודה], שבעצם בילתה הרבה ימים אצלכם בבית.

ואני אומרת לעצמי: מדוע אני לא מכירה את אמיר?

החברים שלך מספרים עליך דברים כל כך נחמדים ומצחיקים, שאני בת-דודתך לא מכירה אצלך.

אמיר, אני יכולה רק להצטער ולהצטער מאוד, כי בעצם קשר דם זה קשר שלא ניתן לפרוס, ואני

מרגישה שמשחו מומי הלך איתך ויכול להיות שלא תיארת לעצמך שאני אתגעגע כל כך.

אני מתגעגעת אליך מאד והייתי רוצה להחזיר את השעון אחורה לימים שהיית בא אלינו, למשפחת

קורץ, ושלא היית רוצה לחזור הביתה.

מתגעגעת אליך מאוד,

נילי קורץ, בת דודתך.

22.5.95

אמיר,

כבר מס' חודשים שאני ממקד הפלוגה שנמנית על הסגל הפיקודי שלה.
 כשפגשתי את המ"פ [ברק] הקודם, כעסתי עליו שעל מקרים כאלה לא חפפנו.
 אבל כשעליתי לצוות שהשארת ראיתי שאחרים כנראה כבר יודעים מה עושים והאחרים הם הילדים מצוות
 דלעת. קשה לי להבין איך ילדים כמונו משחקים באש טנקים ומסוקים. אבל כנראה שבגלל שאנחנו
 ישראלים, אנחנו חייבים לשחק במשחק הזה.
 אתמול ירדתי מדלעת וחיל צעיר שירד איתי אמר לי שברגע שראה את האורות של ק"ש ומטולה הבין
 משמעותו של "בטחון לישובי הצפון".
 גם אתה וגם ילדים יפים וטובים אחרים שלא יחזרו הביתה הם חלק מהביטחון הזה, אבל למה לעזאזל
 צריך להיות החלק הזה במשחק. הדבר שהכי מצער אותי שקיבלתי אותך למשמרת מהוריך ונכשלתי
 במשימה אני כבר לא אחזיר להם אותך.

"ותגיד לאלוהים

אנחנו לא עצצועים"

אדי סמדג'ה

22.5.95

אמיר,

הכרתי אותך מזמן הראשון, שהגעת לפלוגה אחרי שהגעת מעזה. ראיתי אותך עובד קשה בנבי ואחרי תקופה של שבעה חודשים יצאת לקורס מ"כים. מאז רציתי שתהיה קצין, אבל כמו שהבנתי קצת מאוחר לצערי, זה לא בדיוק היה רצונך, אז לאחר קצת כעס ועצבים הוצאתי אותך לקורס סמלים, בו הוכחת מעל לכל ספק את תכונות המנהיגות והאג"מיות שלך.

אני מודה ששגעתני אותך במהלך הקורס, משום שלא הסכמתי להגיד לך איפה אתה הולך להיות סמל, ובסוף כשאמרתי לך שאתה עולה ל"דלעת", את החיוך לא הצלחת להסתיר. ידעתי שהולך להיות שידוך מוצלח. אתה הסמל הצעיר, השאפתן והמאונק בדיוק מתאים למוצב זה.

אמנם, אני השתחררתי לפני שלושה חודשים, אבל שמחתי לשמוע מאד ואיתמר על השתלבותך במוצב ובצוות. שמחתי לפגוש אותך ביום העצמאות בגלילות וכשאמרת לי בצד בשקט: "תודה על ששמת אותי בדלעת כי דלעת זה אני. רציתי שתדע. למרות שכבר אתה לא מ"פ שלי".

כבר מתגעגע אליך

ברק רגב

1.6.95

אמיר,

שבועיים תמימים לקח לי עד שאזרתי כח כדי לבוא שוב למשפחה שכולה.
למה שוב? אחרי חבר הכי טוב פצוע קשה, שני חברים נוספים הרוגים, ושני מכרים יש לי הרגשה שמאז כניסתי לצה"ל יש מעליי מן רוח רעה, דבר שלא רוצה שאדם בניל 22 יהיה חיים נורמליים. מאז הארוע קורה לי לשקוע לעתים במחשבות, בדכאוניות - בעיקר על גורל ועל דברים שנכתבים ממעלה. אני יודע, אמיר, שהדבר שהכי היית רוצה זה לראות את צוות דלעת מאוחד ומגובש, את שילוב המחזורים, את הילדים שאתה חפפת ואתה בעצם היית אחראי למעשיהם - אותם ילדים שאהו את המחבלים ואותם אלו שמבינים הכי טוב את האחריות הפרט לכלל.

חמישה ימים לפני יום הולדתי, אני נזכר שוב ושוב באותן שיחות ליליות שהיינו עושים דוקא בשבוע שבו נהרגת, שכן לפניו כמעט ולא יצא לנו להשאר ביחד. קבלתי סמל חדש שבא מתנבי, היית אמור להחליף את מיקו - לנעליים שלו קשה היה לכל אחד להכנס, אתה יצרת נעליים חדשות, נוהלים חדשים, רוח שונה, דגשים אחרים, לא היה צריך לעבור יותר משבוע כדי שאבין שאתה תהיה סמל מעולה דוקא במקום הזה.

באותו יום שנפצעו לנו שני החיילים, החלטת להשאר ולצ'פר חייל, הייתי מאד גאה בך על זה, ראיתי שהחיילים העריכו אותך - מי האמין שאחרי אותו יום א' יגיע גם יום ד' שבו נהרגת. אני עד היום מתקשה להאמין שאתה כבר לא איתנו.

לזכר אמיר, אנחנו נקים גלעד במקום בו נפלת וגם תמונתך וראיונותיך האישיים עם החיילים יוצבו על הקיר על-מנת שאת הסמל אמיר מזלעת אף אחד לא ישכח.

אוהב ומעריך איתמר חפץ

אספרים על קרא אמיר ז"ל

22.5.95

אמיר לוחם וחבר יקר,

חלמת מאיתנו וזה לא קל, חסרונך מורגש במוצב. והצוות שכל-כך התאמצת והשקעת בשבילו מגובש מאוד. התנהגותך באירוע היתה יוצאת-דופן, ישנת על מדים ונעליים, קפצת לעמדה ובין צרור לצרור במא"ג הפעלת את המעטפת בצורה טובה ביותר. כל זאת אני יודע מתחקירים, מצערת אותי המחשבה שלא הייתי איתך ברגעך האחרונים. אולי משהו היה מסתדר ונגמר אחרת.

אחי, תחסר לי מאוד ובמיוחד בלילות, שבהם ישבנו לנו בעמדה, שוחחנו שיחות נפש על האנשים הקרובים אלינו - ידידות, חברים, חברות וכל שאר רכילויות המוצב. חיים בפעם הראשונה ראיתי תמונה של קרן וחבנתי מזוע חיכית חצי שנה.

פגשתי את חבריך וחבנתי שמה שאמרת לי היה פחות מ-10% ממה שבאמת היית, וזה מה שאפיין אותך למשך כל דרכך - צניעותך.

לא אשכח את היומיים האחרונים שלנו יחדיו לעולם, שחיברת למק"ח שרשיר כדורים נותנים ובדיקו באותו היום היה רכב חשוד, ירית בו והוא ברח. כתוצאה מכך הדלקת חצי מנבטיה, תחילה חיונו מאושרים, לאחר מכן, כשהרוח שינתה כוון, כמעט ונחנקנו מהעשן, אבל לרגע לא הצטערנו ששרפת להם את השדות.

מספרים על קרא אחירא

בחמשך אחר-הצהריים יצאת לוואדי זאוס לתווך נשארתי בעמדה שאם הערבים יעשו לכם בעיות בדרך ניתן את המטרון המתאים במחירות המירבית. ראיתי אותך במשקפת, סגרת את הכוח ובדקת שטחים מתים מהמוצב. כל הזמן הסתכלת אחורה - מקצועיות היתה הסיסמא שעליה גידלת את החבר'ה הצעירים במוצב. אותו בוקר נורא נשמע פיצוץ עז, כל החיילים קפצו - התקפת מוצב, התקפת מוצב, אורה מתוחה בחצר לקראת הקרב, אך בשמחה דבקות במשימה - השמדת המחבלים. עם מילות עידוד בחצר וצהלות התלהבות יצאת ראשון - מוביל את החבר'ה לקרב. זהו הזכרון האחרון ממך אחי, מה שבא אחרי זאת שלולית דם גדולה שמצאתי בעמדה כשהחלפתי אותך.

נצמרו לי המלים, לכן אסיים בזאת שאזכור אותך תמיד ואנציח את זכרך בכל אשר אלך.

אותב אותך, אחיד מיקו

אספרים על קרא אמיר ז"ל

לאמיר!

אמיר - קשה מאוד להביע במלים כמה שאתה חסר,
זה כל-כך לא טבעי בגיל כזה לקבור חבר.
חבר שהלך איתנו יחד כל-כך הרבה שנים,
שהיה תמיד לצידנו ותמיד בעניינים.

אמיר - איך זה קרה שהלכת? אנחנו לא מצליחים לקלוט,
הרי יש לנו עוד כל-כך הרבה דברים שתכננו לעשות.
הרוב עוד לפנינו - ככה זה כשצעירים,
אבל אנחנו לא רוצים להמשיך הלאה ושאתה תשאר רק בן עשרים.

אמיר - מה שוות החוויות אם הן בלעדיך?
מה שווים הסיפורים אם אי-אפשר לקבל עליהם את תגובותיך?
מה יחליף את השיחות הארוכות? את השתיקות?
הריקנות הזאת זועקת, ומה שנשאר זה רק לבכות.

אמיר - עם המבט הממזרי והקולע,
עם הקול האהוב והמוכר והחיוך המשגע
עם הגבות המחוברות שמתחתיהן המשקפיים,
עם האצבעות הארוכות, והעדינות שבידיים.

אספרים על קרא אמיר ז"ל

אמיר - כל-כך הרבה דברים אחבת לעשות,
לאכול, לנהוג [מהר], לצלם, לשמוע מוסיקה, לטייל ולבלות.
היו לך חושים חדים וחוש הומור אופייני וידוע,
והיית מוכשר ומקצועי בכל-כך הרבה תחומים, ועם זאת - מאד צנוע.

אמיר - אנחנו לא יכולים לדבר על "זכרך"
במחשבות אתה כל-כך חי - אתה בטוח שזאת לא מתיחה?
כמה שאחבת את החיים, כמה שאנחנו אוהבים אותך,
למה, לעזאזל, זה לא מספיק כדי שנוכל להשיבך?

אמיר - אי-אפשר להאמין שיותר לא נפגש,
שלא נצחק ביחד, נתעצבן ביחד, או סתם נשב ונקשקש.
אנחנו רוצים לדבר איתך, לא עם מצבה -
אתה מבטיח להקשיב? אפילו בלי לתת תגובה?

אמיר - הגרון חנוק מכאב ומדמעות,
וזה פשוט לא מרפה - אתה כל הזמן במחשבות.
כולם יושבים ביחד, מנסים לשמור על לכידות,
אבל בלב אי-אפשר שלא להרגיש את הבדידות.

אספרים על קרא אמיר ז"ל

אמיר - נתת עבור הגנתנו את המחיר היקר מכולם,
אז קח בתמורה את אהבתנו אליך - תתעטף - ויהיה לך חם.
הדרך החד-סטריית עליה כתבת - הלכת בה עד תומה,
ואנחנו נשארו כאן - עם זכרונות ותמונות ופיסת אדמה.

אמיר - בתצפית שם למעלה, אם רק היית יכול לראות,
איך בל"ג בעומר הכאב בליבנו בער חזק יותר מכל המדורות.
אמיר שלנו - אתה יחיד במינו - נפלת אמיץ וגיבור.
אתה חלק מאיתנו, חלק מהפאזל, ואותך תמיד נזכור!

להתראות.

אוהבים תמיד-
החברים.

שירים לזכרו של קרא אמיר ז"ל

אמיר,

עכשיו אתה למעלה, צופה ומחיך
באותו חיוך של לפני מעשה
לפני דיגדוג, לפני צילום
לפני עוד רעיון מטורף.

את הקשר בין כולנו, ביני, בינך
מעולם לא הרגשתי צורך להסביר, פן ישכח
עכשיו אני מבין שהיינו משפחה
עכשיו אני מבין שהתייתמתי מאח.

יותר משעקרת חלק ממני
נטעת בי חלק חדש ומיוחד
בכל צעד, רגע ושביל - אתה איתי
אולי יותר מתמיד, אולי יותר מכל אחד

איתי

את כל מה שבלב רוצה לכתוב
ולחרגיש אותך קרוב, קרוב.
אך המילים, חלב נשמע כה צרוד
שאפילו "אוהב אותך אחי" - נשמע כה רדוד.

עדיין באותה נקודה בלב, יושב
כמו כוכב קטן בליל סערה
מאיר, עושה סדר בבלגן
כאילו לוחש - "אני כאן".

שירים לזכרו של קרא אמיר ז"ל

אמיר

קשה לכתוב על אדם
שעדיין עומד חי לפניך
כאילו רק לרגע קט הלך
אך מיד ישוב - סתם כך

קשה לכאוב על חבר
שהחיוך על פניו עוד זוהר
חיוך לבבי, שעורר חיבה
חיוך שאת לב כולנו שבה

קשה לקלוט שמתוך קבוצת הסיירות הקטנה
שכמעט עשור שנים לרגע לא נפרדה
תשאר רק דמותך בכל מפגש ושיחה

גם בצבא כשכל אחד מצא לו פינה
אמילו במקום מרוחק שאליו הופנה
עדיין נשארנו קבוצה הדוקה
בילינו יחד כל שבת, חופשה, כל דקה
החלפנו רשמים וחוויות והמשכנו חיי יחד לחיות

קשה להשאיר חבר כמוך
ולטייל בשבילי הארץ בלעדיך
איך נמשיך ללכת בוואדיות
וממצוקים להעיף מבט
ללא אמיר המדריך, הנווט

לכן בכל אשר נפנה
אתה איתנו תצעד
ותחזיק אותנו חזק חזק

אייל קרן

letters@haaretz.co.il

מכתבים

בתגובה על "ואז הם דפקו על דלתי" מאת איתן בראון ("הארץ", 25.7)

את סמדר? כן. את סמדר אחות של אמיר?